

7

ยุคต้นราชวงศ์ชิง

ภายในจวนซัวชินอ่อง* อันวิจิตรตระการตา คันทวยรั้งกับชายคาโค้งอันอ่อนช้อย หญิงรับใช้ผู้มีนามว่าหนานสีกำลังจัดเก็บทำความสะอาดห้องนอนด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก นางออกแรงดัดผ้าปูเตียง ความหนักของแรงมือประกอกับสีหน้าอันท้อเหี่ยวทำให้หญิงรับใช้อื่นๆ ไม่กล้าบุ่มบ่ามเข้าใกล้นาง

"ท่านหญิงนี่ก็เหลือเกินจริงๆ เมื่อวานท่านอ่องและพระชายากำขับนับพันนับหมื่นครั้งแล้วว่าท่านชายใหญ่แห่งอันชินอ่องจะมาทาบตาม ให้นางอยู่ในห้องดีๆ ห้ามไปไหนทั้งนั้น ใครจะรู้ว่าเฟิงจะเข้านางก็หนีหายไปไม่เหลือแม้แต่เงา ไม่เห็นข้าหนานสีอยู่ในสายตากเลย หากว่าท่านอ่องและพระชายาจะเอาผิดขึ้นมา ในตารางลำดับตำแหน่งบ่าวไพร่ของเดือนนี้ ข้าจะ

* ซินอ่อง คือสกุลยศที่องค์จักรพรรดิแต่งตั้งแก่พระราชโอรส พระเชษฐา พระอนุชา หรือ 'ข้า' แห่งมองโกล เทียบเท่าอิสริยยศชั้นเจ้าฟ้า

ไม่กลายเป็นสาวใช้ที่ได้แต่มนอยที่สุดในจวนอีกแล้วหรือ" นานสี
ระบายความอัดอั้นตันใจออกมาในตอนแรก จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นรำพึงรำพัน
อย่างเคืองแค้น "ต้องมาคอยปรนนิบัติท่านหญิงที่กระโดดกระเดกอย่างกับ
ม้าป่าเช่นนี้ จะไม่กลายเป็นสาวใช้ที่มีผลการประเมินแย่มากที่สุดก็ยากมาก
อยู่หรือ! มิน่าเล่าพอลถึงต้นเดือน บ่าวไพร่แต่ละคนในจวนต่างก็เตรียม
หัวเราะเยาะเย้ย เพราะอย่างไรเสียก็จะมีข้ารั้งเป็นที่โหล่ทุกรอบ..."

"นี่! นานสี เจ้าทอดถอนใจอะไรอยู่นะ"

ชายหนุ่มหน้าตาคมคาย ท่วงท่าองอาจสง่าผ่าเผยก้าวผ่านประตูเข้ามา
เขาใช้พัดชนกตีกันนานสีที่หนึ่งอย่างขี้เล่น จากนั้นก็หัวเราะอย่างยิ้มแย้ม
นานสียกมือขึ้นทาบอก หันกายกลับไปในทันใด เมื่อได้เห็นชายหนุ่ม
ผู้นั้นนางก็คิดว่าแย่แล้ว ตื่นตระหนกยิ่งขึ้นกว่าเดิม

"สวรรค์!" ปากของนานสีอ้ากว้างราวกับกระป๋องตัวหนึ่ง "ท่านหญิง
ทำไมท่านถึงแต่งตัวจนมีสภาพเป็นชายก็ไม่ใช่ หญิงก็ไม่เชิงแบบนี้ละเจ้าคะ
จบกัน! จบกัน! ถ้าท่านมองเห็นแล้วไม่เป็นลมก็แปลกล่ะ!"

"เจ้าอย่าไว้วางใจ" ท่านหญิงไช้หยางปราดเข้าไปปิดปากของนานสี
เอาไว้ "ถ้าเจ้าอะอะไว้วางใจแบบนี้อีก ทำจนท่านพ่อท่านแม่เข้ามาดู ข้า
จะไม่ช่วยพูดให้เจ้านะ เข้าใจไหม ว่าง่ายหน่อยสิ หุบปากลง ดีมาก แบบนี้
แหละ พูดจาเสียงเบาหน่อย ต้องทำกิริยาให้เหมือนกุลสตรี" ไช้หยาง
ปล่อยมือที่ปิดอยู่บนปากของนานสีออกอย่างค่อนข้างพึงพอใจ

นานสีมองไช้หยางอย่างขงูหวาย ในใจก็คิดว่าท่านหญิงผู้นี้ นาง
ทำเช่นนี้ได้ยังไงกันนะ เห็นชัด ๆ ว่านางทำไม่ถูกเอง แต่งกายเป็นชาย
แล้วหนีออกไปเที่ยว แต่กลับมาพูดจาเหลวไหลทำนองว่า ข้าจะไม่ช่วยพูด

ให้เจ้า' รวาก็ว่าความผิดทั้งหมดเป็นของนาง ให้นางตกเป็นแพะรับบาป
ทุกครั้งไป...ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห คิ้วของหนานสีเล็กสูงจนแทบจะขึ้นไปติดอยู่
บนเพดานแล้ว

"บ่าวไม่เอาแล้ว!" หนานสีหน้าสลดในพริบตา นางทิ้งผ้าปูเตียงที่อยู่
ในมือลง หันศีรษะทำท่าจะจากไป แต่ไม่ลืมที่จะกล่าวเสียงดังว่า "บ่าวจะ
กลับไปอยู่บ้านนอก บ่าวไม่เอาแล้ว!"

ไช่หยางใช้มือเพียงข้างเดียวก็สามารถดึงหนานสีกลับมาได้อย่าง
ง่ายดาย ในระหว่างที่ดึงนั้น หนานสีก็ถูกไช่หยางผู้ไม่รู้จักรักหยกถนอม
บุปผาลากจนล้มหัวทิ่มหัวตำ

"เจ้าโง่หรือโง่ หนานสี เจ้ามีบ้านนอกให้กลับไปไหนกันเล่า" ไช่หยาง
ชี้ไปที่จมูกของนางแล้วสายศีรษะอย่างแรง "เจ้าเป็นลูกสาวแม่นมของข้า
ตั้งแต่เล็กมาก็อาศัยอยู่ในจวนชั่วชินอ่อง ที่นี่ก็คือ 'บ้านนอก' เพียงที่เดียว
ของเจ้า สมอมของเจ้านี้มันอุดตันตลอดเวลาหรืออะไรนะ ที่เจ้ามีความตั้งใจ
เด็ดเดี่ยวนั้นข้าชื่นชมมาก แต่ก็อย่าไปเลียนแบบคนอื่นเขาเสียหมดสิ ทำ
ราวกับพวกบ่าวไพร่จากนอกจวนที่มาทำความสะอาดอย่างนั้นแหละ พอ
น้อยใจหน่อยก็โวยวายจะกลับบ้านนอกทำเดี๋ยว ข้าก็มีความคิดสร้างสรรค์
เอาเสียเลย ข้าจะฆ่าตาย! ฮ่า ๆ ๆ!"

หนานสีขบเขี้ยวเคี้ยวฟันรอไช่หยางหัวเราะจนเสร็จแล้วถึงได้ยกมือขึ้น
กอดอก พร้อมกล่าวอย่างเย็นชาว่า "ท่านหญิง ท่านหัวเราะต่อไปเถอะเจ้าคะ
ท่านชายใหญ่แห่งจวนอันชินอ่องกำลังจะมาทาบตามแล้ว อีกสักครู่ท่าน
ชายใหญ่จะต้องถูกรูปโฉมอันงดงามเป็นเลิศของท่านหญิงทำจนหลงใหล
แล้วก็ยื่นกรานจะแต่งงานกับท่านเป็นแน่ ถึงตอนนั้นเมื่อท่านหญิงแต่ง

เข้าจวนอันชินอ่องไปแล้ว สะใภ้คนโตที่กระโดดกระเดกขนาดนี้จะต้องทำให้ทุกคนปวดหัวตายแน่นอน นอกจากนี้ท่านก็ยังไม่เป็นที่โปรดปรานของพระชายาอันชินอ่องที่อยากจะต่อกรผู้นั้น แม้สามีตัวร้ายปะทะลูกสะใภ้ตัวแสบ..."

"เจ้าว่าอะไรนะ" ไช้หยางคว้าเสื้อตรงอกหนานสีไว้อย่างรวดเร็วแล้วถามอย่างดุตัน "เจ้าพูดว่าอันชินอ่องอะไรกัน ท่านชายใหญ่มาทาบทามอะไรกัน ทำไมข้าไม่เห็นรู้เรื่องเลยแม้แต่หน่อย!"

หนานสียังคงหัวเราะอย่างเย็นชาต่อไป นางเหยียดมุมปากกล่าวว่า "ท่านหญิงลืมแล้วหรือเจ้าคะ ข้างขี้ลืมเสียจริง สมแล้วที่เป็นท่านหญิง"

"หนานสี! เจ้าพูดให้มันตรงประเด็นหน่อยได้ไหม อย่มาเล่นลิ้นนะ!" ไช้หยางกำคอเสื้อของหนานสีไว้แน่น น้ำเสียงดุร้ายขึ้นกว่าเดิม

"ท่านอ่องก็แค่กังวลใน 'คุณสมบัติพิเศษ' ของท่านหญิงที่ชอบลืมเรื่องที่ไม่อยากจำไปเสีย ดังนั้นเมื่อวานตอนรับประทานอาหารเย็นจึงได้เตือนท่านหญิงเป็นพิเศษต่อหน้าทุกคนอีกรอบหนึ่งแล้ว แถมยังกำชับให้พ่อบ้านทำความสะอาดจวนด้วย ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่เช้าตรู่ ในจวนจึงเริ่มทำความสะอาดครั้งใหญ่ หรือว่าท่านหญิงไม่เห็นเลยเจ้าคะ"

"ข้าเห็นแล้วละนะ" ไช้หยางปล่อยมือออกอย่างท้อแท้ กล่าวอย่างหม่นหมองว่า "ข้าก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน ท่านแม่ที่ปกติขี้เกียจอย่างกับหมูตัวหนึ่งทำไมถึงได้ให้พ่อบ้านทำความสะอาดจวนครั้งใหญ่ได้ ที่แท้..."

"ท่านหญิง!" หนานสีใช้น้ำเสียงอันเฉียบขาดเรียกไช้หยางอย่างเป็นทางการ

ไช้หยางสะดุ้งโหยง "อะไรกันเล่า"

"เมื่อวานตอนรับประทานอาหารเช้า ท่านหญิงรับประทานเกินปริมาณ อีกแล้วใช่ไหมเจ้าคะ" ทนทานสีมองไซ้หยางแวบหนึ่งด้วยความคับแค้นขมขื่น "ป่าวเฝ้าบอกมาหลายรอบแล้ว ท่านหญิงไม่เคยฟังเข้าหูเลย ทุกครั้งพอถึงโต๊ะอาหารท่านก็กินจนน่าตระหนก แ่่งอาหารอย่างดูเดือดยิ่งกว่าท่านชายหลาย ๆ ท่านเสียอีก แล้วจะให้ป่าวไม่เจ็บปวดใจได้อย่างไรกัน แ่มตอนนั้นท่านหญิงยังถึงกับจذبจอกับการกินจนไม่สนใจเรื่องอื่น ถึงขั้นไม่ได้ยินเรื่องที่ท่านอ่องกำลังกำชับแล้วนะเจ้าคะ นี่...นี่จะทำอย่างไรดี..."

เมื่อทนทานสีเศร้าใจ ไซ้หยางก็ทำอะไรไม่ถูก "เจ้าอย่าโทษตัวเองสิ ทนทานสี" นางชี้ชี้ขลุ่ยไปเรื่อย "เป็นตายฟ้าลิขิต บุญญาวิธานสวรรค์กำหนด ในเมื่อฟ้าประทานให้ข้ามีความอยากอาหารมากขนาดนี้ หากข้าไม่กินให้คุ้ม จะไม่เป็นการทำลายความปรารถนาดีของสวรรค์หรือกหรือ เจ้าว่าถูกไหม"

"แต่...แต่ไม่มีคุณหนูตระกูลไหนที่กินขนาดท่านหญิงนี้เจ้าคะ" ทนทานสีกล่าวสะอึกสะอื้น "ทุกครั้งที่ท่านหญิงกินข้าวเข้าไปหนึ่งคำ ใจของป่าวก็เจ็บปวดหนึ่งครั้งราวกับถูกมีดกรีดเฉือน..."

"เฮ้ย! ไม่หนักหนาขนาดนั้นหรือหน้า ทนทานสี เจ้าชอบทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ไปได้" ไซ้หยางสะบัดแขนเสื้อแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงกระด้าง รู้สึกไม่รู้จักเอาหน้าไปไว้ที่ไหนที่โดนสาวไซ้ผู้หนึ่งสั่งสอนเช่นนี้

"ยังไม่หนักหนาอีกหรือเจ้าคะ" เมื่อได้ฟังเช่นนั้น น้ำตาของทนทานสีก็ร่วงผะ สะเทือนใจขึ้นมา "ป่าว...ป่าวไม่มีหน้าไปพบท่านอ่องและพระชายาฮือ...นิสัยในการบริโภคของท่านหญิงไม่ดี ป่าวทำให้ท่านอ่องและพระชายาต้องผิดหวัง"

"สวรรค์! ขนาดเรื่องนี้เจ้ายังลากไปหาท่านพ่อท่านแม่ข้าได้อีกหรือนี่"

ไช้หยางทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ เอามือเท้าคางแล้วกล่าวด้วยสีหน้าหดหู่ว่า "หนานสี เจ้ากลืนน้ำตา กลับลงไปเสียเถอะ ไม่ว่าเรื่องอะไรข้าก็จะรับปากเจ้า หาไม่แล้วผู้อื่นคงนึกว่าข้ากลั่นแกล้งเจ้า"

"ท่านหญิง ท่านพูดจริงหรือเจ้าคะ" หนานสีหยุดน้ำตาได้ในทันใด ความสามารถสูงส่งจนน่าชมเชย

ช่างแนบเนียนเสียจริง! ไช้หยางทำตาปะหลับปะเหลือก

หนานสีมองสีหน้าของไช้หยางด้วยความท้อแท้กลางกระต๊อบเท้า "ท่านหญิงเจ้าคะ! ทำสีหน้าเช่นนี้ไม่งามเลยจริงๆ หากว่าท่านชายเฟิงหลง เห็นเข้า เขาจะต้องไม่กล้าเชื่อแน่ที่ท่านมีชาติกำเนิดมาจากครอบครัวผู้ดีชั้นสูง เป็นลูกของยอดขุนนางในบรรดาขุนนางทั้งหลาย..."

"เจ้าเพื่อเจ้าอะไรอยู่ ใครบอกว่าข้าจะแต่งกับท่านชายเฟิงหลงนี่เง่า นั่นกันเล่า" ไช้หยางเอ่ยอย่างรำคาญ

หนานสีผงะถอยไปสองก้าว แทบจะยืนไม่อยู่ ฟ้าผ่าไสนางตอนกลางวันแสดๆ อีกแล้ว นางรู้สึกว้าวใจของนางคล้ายกับเต็นอ่อนแรงลงเรื่อยๆ "ท่านหญิง วาจาเช่นนี้ห้ามไปหลุดปากพูดนอกจวนโดยเด็ดขาดเลยนะเจ้าคะ ท่านชายเฟิงหลงนี่เป็นถึงบุตรชายคนโตของอันชินฮ่องผู้ทรงอำนาจ ท่านถึงกับพูดว่าเง่าเง่า..."

"แล้วไม่ใช่หรือ" ไช้หยางวิจารณ์อย่างไม่ยอมลดละ "หากบอกว่าข้าเป็นผู้ดีชั้นสูงในเมืองหลวง ถ้าเช่นนั้นเขาก็เป็นสุดยอดเดนมุขย์ในบรรดาเดนมุขย์ของเมืองหลวง อะไรกัน วันๆ ทำตัวลอยชายไปมา อาศัยชื่อว่าเป็นลูกชายคนโตของอันชินฮ่องว่างมาโตใหญ่โตไปทั่ว ในหัวมีแต่แผนการชั่ว แต่กลับไม่มีแผนไหนปราดเปรื่องเลย หน้าตาก็แค่นับว่าพอไปวัดไปวา

ได้เท่านั้น เขาเป็นลูกหลานอ่องที่ดำขำที่สุดแล้ว แล้วยังมาฝันว่าข้าจะ
แต่งด้วยอีก ฮี! แบบนี้มีใช่เป็นการเอาดอกไม้งามไปปักในมู่วัวหรือหรือ"

หนานสีชี้แขนเสื้อปิดปากแล้วหัวเราะพริตออกมา "ท่านหญิงเป็น
เช่นนี้อยู่เรื่อย เวลาว่าใครเสียๆ หายๆ ก็มักไม่ลืมที่จะยกยอตัวเองเสียหน่อย"

"ก็จริงไหมล่ะ" เอ่ยถึงเรื่องแบบนี้แล้วไซ้หยางก็เริ่มกระซุ่มกระซวย
"จำเทศกาลหยวนเซียว* เมื่อสองปีก่อนได้ไหม ข้ากับพีทกแล้วก็ป่าวไพร่
อีกสองสามคนเล่นดอกไม้ไฟอยู่บนสะพานข้ามแม่น้ำ เฟิงหลงบังเอิญ
ผ่านมาพอดี พีทกจึงเชิญให้เขามาเล่นด้วยกันตามมารยาท เขาไม่เพียง
รีบถอยหนีไปสามก้าว สุดท้ายยังถูกเสียงประทัดทำจนสะดุ้งเสียจนปัสสาวะ
ราด ช่างเป็นเจ้าโง่ที่ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ!"

หนานสียิ้มตาหยีแล้วกล่าวว่า "ท่านหญิง เจ้าโง่คนนี้เป็นหนึ่งในตัว
เลือกของผู้ที่จะมาเป็นว่าที่สามีของท่านนะเจ้าคะ"

เมื่อได้ฟังประโยคนี้ไซ้หยางก็ทวขึ้นทันที นางกล่าวอย่างไม่ใส่ใจว่า
"เฮ้อ! ไม่รู้ว่าท่านพ่อไปต้องตาเขาได้อย่างไร สายตาของท่านพ่อไร้แววเป็น
ที่หนึ่งจริงๆ!"

ดวงตาอันตื่นตระหนกของหนานสีแทบจะถลนหลุดออกนอกเบ้า
ผู้ที่ไซ้หยางบอกว่า 'สายตาไร้แวว' คือท่านอ่องนะ! แบบนี้ไซ้ได้ที่ไหนกัน!

หนานสีกังวลใจขนาดหนัก นางมองไปนอกประตูอย่างหวาดระแวง
จากนั้นก็มองไซ้หยางแล้วกล่าวว่า "ท่านหญิง บ่าวขอร้องท่านล่ะ อย่า
พูดจาเหลวไหลอีกเลยเจ้าคะ เดี่ยวป่าวจะถูกหักแต้มเอา..."

* เทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนอ้ายตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนใน
ครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลอง
ยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่า เทศกาลโคมไฟ

ใช้หยางมองหานานสืออย่างคาดไม่ถึง นางฉงนใจยิ่งนัก "เอ๊ะ แผลกจึง
เจ้าตื่นเด่นอะไร คูลี หน้าเจ้าซีดอย่างกับอะไรดี ข้ายังไม่ได้พูดอะไรเสียหน่อย"

หานานสือดกลักลุ่มในชะตากรรมอันผิดพลาดของนางไม่ได้ ทำไม
ตอนแรกท่านแม่ของนางต้องถูกคัดเลือกให้เข้าจวนอ่อนมารับหน้าที่
แม่นมของท่านหญิงด้วยนะ หากไม่ใช่เพราะเหตุนี้ นางก็คงไม่ต้องตาม
เข้ามาอยู่ในจวน เมื่อไม่ได้เข้ามาอยู่ในจวนนางก็ไม่ต้องมาปรนนิบัติท่านหญิง
ผู้แปลกประหลาด ไม่ค่อยเหมือนกับท่านหญิงทั้งหลายในประวัติศาสตร์
ของยุค ประวัติศาสตร์ของจวน และประวัติศาสตร์ของเรือนอาเสียเลย
ท่านนี้ แล้วยังไม่ต้องมาโดนท่านหญิงผู้แปลกประหลาดที่ว่าเล่นงานจนคลั่ง
แบบนี้ด้วย

ทั้งหมดนี้หานานสือทำได้แค่ทอดถอนใจที่ชะตากรรมเล่นตลก

ท่านหญิงใช้หยางที่อยู่ตรงหน้าเป็นบุตรสาวคนที่สามของชวีชินอ่อง
นางมีพี่ชายหกคน ทุกคนล้วนแต่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้ดำรงตำแหน่ง
ขุนนางชั้นหนึ่ง* อุกฤษฏินให้แก่ราชสำนัก พี่สาวทั้งสองคนต่างออกเรือน
ไปแล้ว พี่สาวคนโตเป็นพระสนมคนโปรดของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน...
พระสนมเหิงเพย ส่วนพี่สาวคนรองแต่งงานกับท่านชายใหญ่จากจวน
หลี่ชินอ่องแห่งกองธงขาว** ชวีชินอ่องเป็นขุนนางคนสำคัญในรัชกาลก่อน
ได้รับความไว้วางพระทัยจากจักรพรรดิองค์ปัจจุบันเป็นอย่างมาก กล่าว
ได้ว่าเป็นตระกูลที่มั่งคั่ง มีเกียรติ และทรงอิทธิพลอย่างที่ไม่มีความใน
ราชสำนักสามารถเทียบได้

* ในสมัยราชวงศ์ซิงแบ่งขุนนางออกเป็นเก้าชั้น โดยชั้นที่หนึ่งเป็นลำดับชั้นสูงสุด

** ระบบ 'แปดกองธง' ในสมัยราชวงศ์ซิง เป็นระบบการปกครองที่ผนวกทั้งการทหาร การปกครอง และการผลิตเข้าด้วยกัน
กองธงเหลืองขลิบแดงถือเป็นหนึ่งในสามกองธงที่ขึ้นตรงกับองค์จักรพรรดิ

ท่านหญิงไช่หยางอายุสิบเจ็ดปี ตั้งแต่เล็กก็เป็นเด็กหญิงที่งดงาม รูปร่างพริ้มพราย ดวงตาสุกใส ฟันขาวสวย นิสัยเปิดเผยตรงไปตรงมา ยิ่งโตฝีปากก็ยิ่งคมกล้า ข่างพุดข่างเจรจา นางเป็นคนเบิกบานแจ่มใส กล้าหาญชาญชัยไม่แพ้ผู้ชาย ด้านศิลปะทั้งสี่และคัมภีร์ทั้งหก* นางก็ล้วนแต่เชี่ยวชาญ ส่วนเรื่องขีมีล่าสัตว์ก็ถนัดนัก กล่าวได้ว่าไม่มีสิ่งไหนที่นางทำไม่ได้

ที่เยี่ยมที่สุดก็คือหัวสมองของท่านหญิงไช่หยาง นางฉลาดปราดเปรื่อง เป็นยิ่งนัก เมื่อเรียนรู้เรื่องใดนางก็มักจะสามารรถคิดเชื่อมโยงแตกหน่อไปได้อีกหลายเรื่องจนครู่ทั้งหลายทรมานแทบตาย จิตใจที่ใครเรียนใครรู้ของนางไหลลื่นราวกับปลา จุดนี้ทำให้พระชายาสงสัยอยู่บ่อยครั้งว่าแท้ที่จริงไช่หยางเป็นลูกของนางหรือเปล่า จริงอยู่ว่ารูปร่างของไช่หยางงดงามเหมือนนาง แต่เมื่อเทียบความเฉลียวฉลาดกับไช่หยางแล้ว ผู้เป็นแม่กลับถูกทิ้งแบบไม่เห็นฝุ่น กระทั่งจะไล่ตามไกลๆ ก็ยังไม่มีปัญญา!

ท่านหญิงไช่หยางโตพอที่จะออกเรือนได้แล้ว ผู้ที่มาจากชนชั้นอันสูงเพื่อสู่ขอนางมีมากมายราวกับฝูงปลา แต่นางเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งตำซิง (ตำแหน่งนี้เริ่มแรกนางเป็นผู้แต่งตั้งตนเองก่อน จากนั้นค่อยกลายมาเป็นที่ยอมรับในภายหลัง) แน่نونว่าสายตาย่อมไม่ต่ำเกินไปนัก นางจะค่อยๆ คัด ค่อยๆ เลือกอย่างพิถีพิถัน นางเชื่อมั่นในสัญจรกรรมที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาว่าหากไม่ผ่านความหนาวเย็นเยือกถึงกระดูกแล้ว ไหนเลยจะได้อะไรมากมาย

* ศิลปะทั้งสี่ คัมภีร์ทั้งหก หมายถึง ศาสตร์และศิลป์ที่ปัญญาชนในสมัยโบราณต้องศึกษา โดย 'ศิลปะทั้งสี่' แบ่งออกเป็น เพลงพิน หมากล้อม ฟู่กัน และภาพวาด ส่วน 'คัมภีร์ทั้งหก' ได้แก่ ซื่อจิง (คัมภีร์ภาพพจน์) ซูจิง (คัมภีร์รัฐศาสตร์) อี้จิง (คัมภีร์พยากรณ์) หลี่จิง (คัมภีร์นิติศาสตร์) เยวี่จิง (คัมภีร์สัตตศาสตร์) และชุนชิว (คัมภีร์ประวัติศาสตร์)

จอมหลวงเจ้าสนั่น

ภายในห้องโถงของจวนซัวชินอ่องสลักเสลาไปด้วยลวดลายมังกร และหงส์ บนเสาทิ้งอยู่กลางห้องแขวนเต็มไปด้วยอักษรพระราชทาน แสดงถึงความมั่งคั่งและความสูงศักดิ์อย่างแท้จริง

ท่านอ่องและพระชายากำลังต้อนรับท่านชายเฟิงหลงในระหว่างรอ ท่านหญิงไช่หยางแต่งตัว ป่าวไพร่ถึงยี่สิบกว่าคนมาคอยรับใช้ท่านชายใหญ่ ผู้มีฐานะสูงส่งและทรงอิทธิพลท่านนี้อย่างไม่กล้ามีจุดขาดตกบกพร่อง

ไม่นานนักไช่หยางในชุดแดงปักลวดลายหงส์สีทองก็ค่อยๆ เดินเยื้องกรายจากกระเบื้องโค้งเข้ามาในห้องโถงโดยมีหนานสีคอยปรนนิบัติ

"ไช่หยางคารวะท่านพ่อท่านแม่" ไช่หยางโค้งกายลงคำนับ กิริยาสุภาพเรียบร้อยแตกต่างจากท่าทางตอนที่อยู่ในห้องเมื่อครู่โดยสิ้นเชิงราวกับเป็นคนละคน

"คารวะท่านอ่อง คารวะพระชายาเจ้าคะ" หนานสีที่อยู่ด้านข้างก็ทำ ความเคารพอย่างเรียบร้อย นางลอบมองท่านหญิงไช่หยางแวบหนึ่ง ประจวบ ว่าจะไม่มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น มิฉะนั้นหัวใจของนางคงรับไม่ไหวอีกแล้ว

"พวกเจ้าลุกขึ้นเถอะ" ใบหน้าของซัวชินอ่องดูใจดีมีเมตตา เขากล่าว อย่างยิ้มแย้มว่า "ไช่หยาง เจ้าเคยพบท่านชายเฟิงหลงแห่งจวนอันชินอ่อง แล้วหรือยัง ท่านชายเฟิงหลงมาเยี่ยมเจ้าโดยเฉพาะเชียวนะ"

"อ้อ หรือคะ เกรงใจจริงๆ" ไช่หยางทอดสายตาตรงไปยังท่านชาย เฟิงหลง ดวงตาของนางดูจันท์เสียว มุมปากเผยรอยยิ้มจางๆ ออกมา "ข้าได้ยินมาว่าท่านชายใหญ่แห่งจวนอันชินอ่องเป็นคุณชายผู้มีบุคลิก ไม่ธรรมดา หน้าตาหล่อเหลา มีความสามารถ เดิมทีในใจยังรู้สึกไม่ค่อย อยากจะเชื่อ วันนี้ได้พบ ท่านช่างไม่ธรรมดา ได้ยินชื่อไม่สู้ได้พบหน้าจริงๆ"